

NYT FRA PATRICK OG EMILY JUNI 2011

Bøn: For et par weekender siden var der et overvældende antal mennesker – noget i retningen af 2 millioner – som bad rundt omkring i verden i forbindelse med 'Den verdensomspændende bedeweekend' for børn i nød. Viva har anvendt en ny funktion på vores nye hjemmeside (se den på www.viva.org) til at poste billeder og historier fra de forskellige bede-events verden over på et kort. Det er ret sejt og jeg synes, det er enormt opmuntrende at se, hvordan Guds folk er vågnet op i forhold til udfordringen om at hjælpe nødlidende børn i deres lokalsamfund og hvordan meget af dette stammer fra og opretholdes af bøn,

Bøn er som åndedraget i kirkens lunger. Uden det ophører vi med at være forbundet til Gud, hvilket har nogenlunde samme effekt på vores tro og vandring med Gud, som hvis vores blodomløb blev frataget ilten.

Jeg har altid været virkelig forundret over bøn.

Min åndelige mor fortalte mig engang, at bøn er ligesom 'jord- og betonarbejde'. Bøn er som hårdt arbejde, som vores koffeinfyldte, sukkerindholdende krop kæmper imod. Alligevel formaner Paulus os frimodigt om '*at bede uden ophør*'...(!), hvilket jeg finder opmuntrende på samme niveau, som når Jakob opmuntrer os til at '*regne det for glæde, når I kommer ud for prøvelser af forskellige slags*'. Det er en af de passager, der på nogle dage giver mig lyst til at kaste Bibelen over hækken og ind i naboens have! Alligevel så har jeg forsøgt at

praktisere denne kunst at vandre og arbejde i Guds nærvær på det seneste; at nyde det uanset hvor jeg befinder mig og leve livet i refleksion over Esajas' begreb om "*ro og tryghed*", som der står i Esajas 32,17. Udfordrende tanker!

Grib dagen: Jeg længes virkelig efter at virke med Jesus på et helt andet niveau; efter at se det, han ser og være opmærksom på, hvor han er og de behov, han ser. Livet er så rigt og mulighederne hver dag er enorme, alligevel så er jeg ofte optaget af 'at komme et sted hen'. Sikke et spild! Det slog mig den anden nat, da jeg fløj hjem til Stansted. Jeg var lige vendt tilbage fra Vivas konference i Slovakiet, som primært var for folk, der arbejder med sigøjnerbørn på grænsen til Ukraine. Det var sent, jeg var træt og havde rejst, talt og arbejdet hele ugen. Jeg ville bare hjem, men skulle nå en bus til Heathrow, hvor min bil var parkeret (spørg mig ikke hvorfor!) og derfra kunne jeg så køre hjem. Men ak, min bus var forsinket to timer og derfor skulle jeg finde noget at lave – i to timer – i Stansted lufthavn ved midnatstid! Jeg bad over det og besluttede mig for at finde noget nogenlunde mad og endte med at se en

fremragende fodboldkamp (Barcelona der udraderede Manchester United). Jeg nød rent faktisk at være i Stansted lufthavn ved midnatstid...! På en eller anden måde, så virker det her med 'at praktisere Guds nærvær' altså – jeg skal bare blive meget bedre til det.

Vækst: Rundt omkring i verden, på næsten alle områder, opnår Viva nogle fantastiske resultater. Vores arbejde for gadebørn ved navn 'Det tidlige møde' (Early Encounter) har formået at få to børn

væk fra gaden hver eneste dag i de seneste to år såvel som forhindre 28.000 i at blive gadebørn. Det har så meget potentiale til at vokse, eftersom 17 kommuner har indgået et samarbejde med os om at udvide arbejdet. Kan vi en dag komme til at opleve, at der ikke længere bor børn på gaden i latinamerikanske byer...?

I Uganda har netværket dér gjort en kæmpe indsats for byen og børnene selv har indspillet en sang, som nu kører på

nationalt TV. I Cambodja er den lille kirke blevet central i kampen mod børnehandel og jeg var målløs den anden dag – til et bestyrelsesmøde i Viva Danmark – da jeg lyttede til en direkte Skype videosamtale med to volontører, som genfortalte, hvordan Gud kraftfuldt brugte dem og fuldstændigt forvandlede dem undervejs, da de 'gav af sig selv for de fattige og undertrykkes skyld'.

Alligevel er der så meget, som stadig skal gøres og jeg beder især Gud om at tiltrække nye og fantastiske lederskabskræfter til Viva. Når mulighederne vokser, så stiger behovet for gode ledere også! Jeg beder også om, at vores kommercielle arbejde må vokse og føler mig draget til at styrke Vivas kommercielle arbejde i Cape Town, hvor vi de seneste år (gennem en separat fond) har drevet fem børnehaver for meget velstillede børn. Overskuddet fra de rige går til at hjælpe de fattige. Jeg ved ikke om det er Gud, som drager mig eller om det delvist er resultatet af en træthed af fundraising (måske behøver det ene ikke udelukke det andet!), men jeg ser et enormt potentiale i at gøre mere på dette område og spekulerer på, om jeg mon en dag kunne finde flere gode måder at bruge mine MBA-studier på.

På hjemmefronten er livet fortsat i fuld gang og fuld af sjov.

Mens jeg skriver dette, løber Micah, som nu er 18 måneder, rundt efter en rød ballon begejstret og forbavset over, at den rent faktisk flyver... Isaac ligger på sofaen inde ved siden af og læser en bog efter at han har afsluttet sin korøvelse for i dag. Benji sidder ved den anden side af køkkenbordet i færd med at kæmpe sig igennem en skolebog. Lukas er på besøg hos en ven i nærheden, hvor han skal overnatte, og hvor han utvivlsomt har det fantastisk med at socialisere og drømme om eventyr og

erobringer. Emily er ved at forberede et lækkert måltid, som hun og jeg skal hygge os med denne lørdag aften, når børnene er kommet i seng. Til sidst vil vi sætte os ned for at snakke lidt, dernæst lave en varmedunk (i juni!) og så i seng.

I kirken har missionsgrenen startet "The Oxford Centre for Church Growth" (Oxford centret for kirkevækst), som forsøger at styrke kirker rundt omkring i europæiske universitetsbyer (læs om det på www.occg.org.uk) og Mahabba som forsøger at udruste lægfolk til at række ud til muslimer (ingen hjemmeside af diskretionsmæssige årsager).

Jeg håber, det giver en lille opdatering fra os her og nu. Vi er taknemmelige for jer alle for at have læst alt dette, men mest af alt for at I står sammen med os i den fælles opgave at være tro både imod den store missionsbefaling og det største bud i vores generation (*The Great Commandment and The Great Commission på engelsk, jf. henholdsvis Matt 28,18-20 og Matt 22,34-40, oversætters anm.*). Må Gud hjælpe os til at løbe løbet som atleter og mestre og må vi blive fundet trofaste og må vi være helhjertede for det, som betyder så meget for så mange og mest af alt for Gud, der frelste os; elskede os og længes efter at vandre med os.

Vi håber, denne sommer giver mange af os en mulighed for at tage en pause, men måske også for at mødes og dele historier og nyheder; at tale sammen og måske endda skue det sjældne syn af solskin over Oxford.

Vi håber snart vi ses.

Hilsener fra Patrick & Emily.

